

Метяна Войтович

(15 р., НВК «ЗОШ I ст. – гімназія», смт. Зарічне, Рівненська обл.)

Непереможні

Мені п'ятнадцять. Всього лиш п'ятнадцять календарних років. А скільки ж років уже моїй душі?

Цей рік дуже нас змінив. Не лише дорослих. Змінив усіх і кожного. Щось незвичне напружено лунає в порожніх будівлях і заглядає у темне вікно. Наді мною – важка густа хмара в повітрі. Щораз важче йти, важче дихати. Перед очима – туман, який відчайдушно намагаєшся розігнати. Ріжеш його гострими словами, шалено прориваєшся вперед, шукаєш хоч якийсь орієнтир серед сірої маси. На душі – лячно!

Поряд з кутиками вуст, біля очей та на чолі уже передчасно з'явилися борозни зморшок. Сивіють молоді дружини сміливих добровольців. Щось тихе, але дуже грізне і нестримне в очах, боляче відтіняє привітну блакить неба. Інколи воно зникає... Ні, не зникає! Уже ні. Воно лише може затаїтись, щоб через деякий час проявитись удвічі, утричі сильніше.

Я знаю, що таке війна, і, на жаль, не з теорії шкільного підручника. Наші борці за правду і гідність вже давно незвичайні люди. Вони могутні атланти, що тримають на своїх плечах небозвід українського краю.

Вони йшли – і падали. Вставали, витирали кров, спітнілі руки і чоло, пильнували, чи є зброя, – і знову йшли, перемагаючи втому, біль і страх. Тільки вперед, завжди вперед... – навіть назустріч Смерті.

Війна – це завжди якась дивна гра, як у хованки. Граєш зі старою у чорному каптурі. Тільки вона ніколи не ховається. Завжди надає вона це право тобі. Ти тікаєш від неї, смієшся – божевільно й істерично, відчуваєш ледь уловимий подих вітру, коли вона була надзвичайно близько. Неначе дитина, радієш, коли тебе довго не можуть знайти. Серце шалено б'ється в клітці, тече кров по надшвидкісних магістралях. Адреналін. Боротьба за мету. За майбутнє, за найдорожче.

Я вірю, що війна таки закінчиться. Дев'яносто п'ять відсотків зі ста, що це все-таки станеться. Неначе уві сні тіло проймає холод. Він поширюється, захоплює в полон, сковує серце і розум, змушує думки сплутатись у суцільний хаос. Зібравши останні сили, сміливець все ж усміхнеться. Так, він дорого продав своє життя. Він був тут. Пліч-о-пліч стояв з братами по духу, разом із ними кидався наосліп вперед, розбиваючи ворожі лави і сіючи паніку серед них.

Пізніше його тіло знайдуть. Холодне, скалічене, пошматоване численними снарядами. Біль викривить уста, у відкритих очах відіб'ється ніжне, лагідне небо, пшеничне колосся, теплий літній дух і мирний спокій рідної домівки... І в той же час, як шляхетна пані, Смерть не залишить душу гнити посеред руїн разом із тілом. Стара любить відчайдухів. Здрігається тоді її рука і вологішими стають очі, коли Доля наказує їй стягти голову бійця-

патріота. Ніби компенсуючи завдане лихо, сама проводить ще гарячу душу до воріт Раю. Дозволяє увійти і ще довго дивиться услід. А тоді неохоче повертається назад – скільки ще їй доведеться сьогодні забрати тих, хто так хотів жити!

Я не знаю особисто тих, хто поліг за свободу, незалежність і волю України. Нашої України. Але кожного з них я люблю, як брата, батька і діда. Разом із їх рідними я оплакую смерть тих, хто стояв до останнього. І серце не перестає розриватись від болю! Плаче вже не просто сльозами, а кривавими ріками розпачу, безсилля і жалю!

Удень і вночі відчуваю присутність десятків тисяч душ, що кружляють над моєю головою, шепочуть на вухо і смикають за рукав. Вони закликають до бою, до правди, до дій. Не дозволяють розманіжитись і розслабитись. Виривають шматок хліба з руки і сон з-під повік, у несвідомому крикові б'ються об стіни, розбивають дзеркала, цілують землю, що стогне десь там, на лінії фронту, а тут здригається від жахливого передчуття; зрошують її своїми гарячими сльозми, які не дозволяла ще за життя виплакати чоловіча гідність! І я плачу разом із ними. Інколи солоними струмочками, що повільно стікають обличчям. Але найчастіше мої ридання – в душі, коли для фізичного плачу вже немає сил. То плаче моя душа, бо тіло знесилене...

Іду вулицею, зустрічаю людей. Дивлюсь у їх очі... А вони? Як не дивно, вони не стороняться мене. Ні, останнім часом це стало нормою, і люди теж шукають мого погляду. Ми всі стали єдиним цілим. Ми бажаємо поглянути один на одного, впевнитись, що наші думки – це думки усіх, що ми не одні, що все буде добре. Біди і нещастя, які випали на долю нашої країни, навчили нас дивитись гордо перед собою. Розправити крила, випростати спину, підняти голову і прямувати вперед.

Я бачу ці очі – сині, сірі, карі, зелені... Кольорові... Але суть одна й та ж. Вони світяться дивним сяйвом, незгасним вогнем, який запалили у них прометеї українського народу – відважні бійці зони АТО.

Із усіх сторін тепер чути: «Слава Україні!» – «Героям слава!». І цей бойовий клич ніколи не набридне, не стане пустим звуком. Щоразу чуєш у ньому щось нове, тони і звуки, невідомі досі.

І вперше, і вдесьте схвильовано калатає серце, ударяє в голову кров, руки мимоволі стискаються у кулачки, а на очі проситься сльоза. Чому? Від зворушення, напевно, адже це так дивно – бачити всіх людей разом: великий поруч з малим, незнайомиць в обіймах незнайомця, єдине серце, єдина душа.

Нових відтінків і барв набула національна пісня – гімн України. Він звучить рішуче і сміливо, надає завзяття і віри в краще. Підхоплений тисячами голосів, несеться він понад лісами й степами, занурюється в бурхливі ріки і змушує їх кипіти, виривається понад хмари, щоб, склавши крила, шугонуть каменем вниз. І в такі моменти немає нічого прекраснішого й могутнішого, ніж людський гурт, загартований гучною мелодією.

Обтираючи кров, піднімаються напівживі. Співаючи гімн, востаннє дивляться в небо. Коли ж лунає черговий постріл і хтось падає, мов підкошений, пісня замовкає на його потрісканих вустах, застигає разом із кров'ю, яка вже ледь цебенить з рани. Та не замовкає поруч! Її підхоплюють все нові й нові голоси: «Ще не вмерла України ні слава, ні воля!..».

Так померти не страшно. Адже «Лиш боротись – значить жити!» Пам'ятаєш?..

